

Sygn. akt V KK 116/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący)

SSN Edward Matwijów

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **Ł. K.**, wobec którego umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.
o postępowanie o czyn z art. 212 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 7 listopada 2013 r.,
kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej,
od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 10 stycznia 2013 r., sygn. akt IV Ka [...] uchyłającego wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 25 stycznia 2011 r., sygn. akt VIII K [...], w zakresie punktu XIV aktu oskarżenia, i umarzającego postępowanie karne wobec oskarżonego na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.,

1. uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2. zarządza zwrot oskarżycielce prywatnej Z. S. kwoty 450 złotych wniesionej tytułem opłaty od kasacji.

UZASADNIENIE

Z. S. wniosła do Sądu Rejonowego w P. prywatny akt oskarżenia, w którym oskarżyła Ł. K. o popełnienie piętnastu przestępstw kwalifikowanych z art. 212 § 2 k.k., w tym zarzucanego w punkcie XIV polegającego na tym, że w dniu 28 lutego 2009 roku w M., zamieścił komentarz na Blogu internetowym „M/” ([...]) publikowanym pod adresem: [http://\[...\].blox.pl](http://[...].blox.pl), w którym odnosząc się do Z. S. - Burmistrza Gminy M. - napisał: „[...]”.

Sąd Rejonowy w P., wyrokiem z dnia 25 stycznia 2011 r., sygn. akt VIII K [...], uznał oskarżonego Ł. K. za winnego popełnienia wszystkich piętnastu występków z art. 212 § 2 k.k., w tym zarzucanego mu w punkcie XIV aktu oskarżenia, za który wymierzył mu karę 2 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go na podstawie art. 34 k.k. i art. 35 § 1 k.k. do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu Ł. K. w punktach od 1 do 15 wyroku, kary ograniczenia wolności i wymierzył karę łączną 10 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym (pkt 16 wyroku). Na podstawie art. 212 § 3 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz P. [...] - Zarząd Główny w W., nawiązkę w kwocie 500 zł. (pkt 17 wyroku). Natomiast na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz wykonywania zawodu dziennikarza oraz publikowania materiałów o charakterze prasowym w jakiegokolwiek formie przez okres roku, od daty uprawomocnienia się wyroku (pkt 18 wyroku), a na podstawie art. 215 k.k. orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości, poprzez ogłoszenie jego treści w Dzienniku „[...]” (pkt 19 wyroku). Zobowiązał również oskarżonego, na podstawie art. 36 § 2 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt. 2 k.k., do przeproszenia na piśmie oskarżycielki prywatnej Z. S. w terminie miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku (pkt 20 wyroku). Nadto rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Apelację od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonego oraz pełnomocnik oskarżycielki prywatnej.

Obrońca Ł. K., adw. R. K., zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony Ł. K. w żaden

sposób jednoznacznie nie udowodnił, aby stawiane przez niego twierdzenia znajdowały potwierdzenie w faktach, podczas gdy zebrany materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków oraz zgromadzonych w sprawie dokumentów potwierdził jednoznacznie, że oskarżony dysponował wystarczającymi podstawami faktycznymi do kreowania swoich negatywnych opinii, swoje wypowiedzi opierał na znanych mu okolicznościach, faktach, zdarzeniach i sytuacjach, będąc zarazem przekonany o prawdziwości i słuszności swoich twierdzeń,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść, polegający na dowolnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim zniesławienia Z. S., podczas gdy z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że Ł. K. publikował swoje artykuły z przeświadczeniem o rażących naruszeniach reguł prawidłowego gospodarowania mieniem gminy oraz nadużywania sprawowanej funkcji przez burmistrza gminy, a krytykując poczynania burmistrza gminy działał w obronie społecznie uzasadnionego interesu i tylko taką intencją się kierował, a obce mu były inne względy,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że redagowanie blogu internetowego *docierającego swym zasięgiem praktycznie do każdego zakątka świata* kwalifikuje oskarżonego jako dziennikarza, który naruszył przepisy ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe, nakładające na dziennikarza obowiązek dochowania szczególnej staranności w zakresie sprawdzania prawdziwości informacji, które zamierza publikować, podczas gdy w niniejszej sprawie prywatny blog prowadzony przez oskarżonego nie mieści się w pojęciu prasy, a oskarżony nie jest dziennikarzem w rozumieniu ustawy Prawo prasowe, do którego winny znajdować zastosowanie przepisy tejże ustawy,
- rażąco obrażę prawa materialnego art. 41 § 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu dziennikarza oraz publikowania materiałów o charakterze prasowym w jakiegokolwiek formie, podczas gdy przedmiotowy środek karny może być

orzeczony tylko wtedy, gdy sprawca przy popełnieniu przestępstwa nadużył zawodu, który in tempore criminis wykonywał, co w niniejszej sytuacji nie ma miejsca,

- rażąco obrazę przepisu postępowania art. 193 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegającą na nie przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego z dziedziny językoznawstwa na okoliczność tego, czy formy wypowiedzi oraz używane przez oskarżonego określenia i ich kontekst zawarte w artykułach będących przedmiotem niniejszego postępowania mają charakter sformułowań powszechnie uznawanych za obraźliwe, w sytuacji, gdy dla stwierdzenia przedmiotowej okoliczności konieczne było posiadanie wiadomości specjalnych, a nadto miało to fundamentalne znaczenie dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w celu ponownego rozpoznania.

Drugi z obrońców oskarżonego, adw. G. G., zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie przepisów prawa, tj.:
 1. art. 54 ust. 1 Konstytucji RP
 2. art. 10 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka
 3. art. 212 par. 2 Kodeksu karnego
4. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 5 ust 1 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.

Obrońca ten nie sformułował żadnego wniosku końcowego.

Pełnomocnik oskarżycielki prywatnej zarzucił powyższemu wyrokowi niesłuszne zastosowanie środka karnego – nawiązki na rzecz P. [...] – Zarząd Główny w W., w kwocie 500 zł, podczas gdy okoliczności sprawy uzasadniają zasądzenie od oskarżonego nawiązki w kwocie 10.000 zł. i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 17 i zasądzenie od oskarżonego nawiązki w kwocie 10.000 zł oraz przekazanie zasądzonej kwoty na P. [...] stosownie do normy art. 212 § 3 k.k. Pełnomocnik oskarżycielki prywatnej wniósł nadto o poprawienie przez Sąd odwoławczy, w trybie przewidzianym w art. 455 k.p.k., kwalifikacji

prawnej czynów, przez wskazanie, iż w skutek ich popełnienia mogło dojść do poniżenia pokrzywdzonej oraz do narażenia jej na utratę zaufania potrzebnego dla zajmowanego stanowiska.

Po rozpoznaniu powyżej wskazanych apelacji, Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. IV Ka [X.]:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
1. uniewinnił oskarżonego od popełnienia przypisanych mu przestępstw w punktach od 1 do 13,
2. uzupełnił opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 14 o sformułowanie „czym mógł narazić Z. S. na utratę zaufania potrzebnego dla zajmowanego przez nią stanowiska burmistrza” i na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. w tym zakresie uchylił wyrok i postępowanie umorzył,
3. przyjął, że oskarżony swoim zachowaniem przypisanym mu w punkcie 15 dokonał znieważenia Z. S. określonego w art. 216 § 2 k.k. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. w tym zakresie uchylił wyrok i postępowanie umorzył,
4. uchylił rozstrzygnięcia zawarte w punktach 16, 17, 18, 19 i 20;
5. kosztami postępowania obciążył oskarżycielkę prywatną Z. S..

Kasację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycielki prywatnej, zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucając temu wyrokowi:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., polegające na rozpoznaniu apelacji wniesionej przez adwokata R. K., mimo istnienia podstaw do pozostawienia jej bez rozpoznania, albowiem wniesiona została przez osobę nieuprawnioną;
2. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k. polegające na rozpoznaniu przez Sąd II instancji apelacji adwokata G. G. bez uprzedniego wezwania do jej uzupełnienia w trybie przewidzianym w art. 120 § 1 k.p.k., mimo iż dotknięta była brakiem formalnym w postaci

nie wskazania przez obrońcę konkretnego uchybienia zarzucanego zaskarżonemu wyrokowi;

3. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 433 § 1 k.p.k. polegające na przekroczeniu przez Sąd II instancji granicy zaskarżenia, wyznaczonej apelacjami obrońców oskarżonego, pomimo braku ku temu ustawowych przesłanek;
4. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozpoznanie zarzutu podniesionego w apelacji pełnomocnika oskarżycielki prywatnej, a w konsekwencji niespełnienie w uzasadnieniu wyroku wymogów wymienionych w przepisie art. 457 § 3 k.p.k.;
5. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na niedokonaniu przez Sąd II instancji wszechstronnej oceny dowodów oraz nieuwzględnieniu wszelkich okoliczności sprawy ujawnionych w toku rozprawy głównej;
6. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. polegające na bezpodstawnym przyjęciu, iż czyny zarzucane oskarżonemu w punktach 14 oraz 15 prywatnego aktu oskarżenia cechowała znikoma społeczna szkodliwość, jak również poprzez uwzględnienie przesłanki oceny stopnia społecznej szkodliwości nie przewidzianej przez ustawodawcę w postaci społecznego przyzwolenia na wyrażanie w Internecie m.in. komentarzy „bardziej dobitnie niż w innych środkach masowego przekazu”;
7. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 1 § 2 k.k. polegające na przypisaniu oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 216 § 2 k.k. przy jednoczesnym stwierdzeniu, iż zarzucany oskarżonemu czyn cechuje się znikomą społeczną szkodliwością.

8. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 212 § 2 k.k. polegające na jego błędnej wykładni, a w konsekwencji niezastosowaniu, w odniesieniu do czynów określonych w pkt 1-13 prywatnego aktu oskarżenia pomimo, iż z ustalonego stanu faktycznego wynika, że wyczerpują one znamiona przestępstwa pomówienia.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 16 października 2012 r., sygn. V KK 391/11, uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. IV Ka [X.], w zakresie punktu XIV aktu oskarżenia (pkt I lit. b wyroku sądu odwoławczego) i w tym zakresie sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, a w pozostałym zakresie kasację oddalił. Zarządził również zwrot oskarżycielce prywatnej kwoty 450 zł wniesionej tytułem opłaty od kasacji.

Sąd Okręgowy w P., po ponownym rozpoznaniu wniesionych apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 25 stycznia 2011 r., wyrokiem z dnia 10 stycznia 2013 r., sygn. IV Ka [...], na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. uchylił zaskarżony wyrok i postępowanie umorzył, uzupełniając jednocześnie opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 14 o sformułowanie „czym mógł narazić Z. S. na utratę zaufania potrzebnego dla zajmowania przez nią stanowiska burmistrza”. Kosztami postępowania odwoławczego obciążył oskarżycielkę prywatną.

Kasację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycielki prywatnej Z. S.. Zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 115 § 2 k.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k., poprzez jego błędną wykładnię:
 1. polegającą na wadliwym przyjęciu, iż ograniczenie kręgu odbiorców pomawiającej wypowiedzi oskarżonego uczynionej za pomocą środków masowego przekazu, jakim jest Internet, do kręgu mieszkańców Gminy M.,

przemawia za uznaniem, że szkodliwość społeczna czynu oskarżonego jest znikoma, podczas gdy zaufanie tej właśnie grupy odbiorców ma decydujące znaczenie dla zajmowania przez oskarżyciela piastowanego stanowiska Burmistrza Gminy,

2. poprzez uwzględnienie przesłanek oceny stopnia społecznej szkodliwości nie przewidzianych przez ustawodawcę w postaci: domniemanego kręgu zainteresowanych odbiorców wypowiedzi oskarżonego, ograniczonego do mieszkańców Gminy, w której funkcję publiczną pełni oskarżyciel prywatny oraz uznanego przez Sąd za istniejące uprawnienia „różnych ludzi do mówienia różnych rzeczy” wobec oskarżyciela prywatnego jako osoby będącej politykiem, a w konsekwencji na bezpodstawnym przyjęciu, iż czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie 14 prywatnego aktu oskarżenia cechowała znikoma społeczna szkodliwość;
3. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 115 § 2 k.k. w zw. z art. 9§ 2 k.k., poprzez ich błędne zastosowanie i nie dokonanie oceny zamiaru towarzyszącego sprawcy czynu, co stanowi ustawową przesłankę dokonania oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu z art. 212 § 2 k.k.;
4. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 212 k.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. polegające na jego błędnej wykładni, dokonanej poprzez przyjęcie, iż pomimo formalnego charakteru przestępstwa z pomówienia, fakt braku skutku przestępstwa - wynikający w ocenie Sądu z pozytywnego dla oskarżyciela wyniku wyborów bezpośrednich na Burmistrza Miasta M. – ma wpływ na ocenę stopnia szkodliwości społecznej czynu oskarżonego jako znikomej;

a nadto:

5. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. poprzez ponowne rozpoznanie sprawy przez Sąd II instancji nie uwzględniające wskazań sądu kasacyjnego.

Podnosząc tak postawione zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz oskarżycielki prywatnej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w P. potwierdza zarzut wydania zaskarżonego wyroku z rażącą obrazą przepisu art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

Zakres związania Sądu przy ponownym rozpoznaniu sprawy określa przepis art. 442 § 3 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem sąd rozpoznający sprawę po uchyleniu orzeczenia i przekazaniu jej do ponownego rozpoznania związany jest zapatrywaniami prawnymi i wskazaniem sądu odwoławczego co do dalszego postępowania. Przepis ten, zgodnie z art. 518 k.p.k., ma również odpowiednie zastosowanie do postępowania w trybie kasacji. Oznacza to, że sąd, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpoznania na skutek uwzględnienia kasacji, jest związany nie tylko wykładnią znajdujących zastosowanie w danej sprawie przepisów prawa, ale także wskazaniem co do dalszego postępowania, rozumianymi jako zalecenia dotyczące potrzeby uzupełnienia materiału dowodowego, sprawdzenia i wyjaśnienia nasuwających się wątpliwości, przeprowadzenia określonych dowodów oraz rozważenia już istniejących okoliczności (por. S. Zabłocki w: Z. Gostyński red.: Kodeks postępowania karnego, Komentarz, Tom II, Warszawa 1998, s. 489-491; T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego oraz..., Komentarz, Warszawa 2008, s. 958; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 1979 r., IV KR 136/79, OSNKW 1979, z. 11-12, poz. 122; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2008 r., IV KK 29/08, LEX nr 531299).

Sąd Najwyższy uchylając poprzednie rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w P. podkreślił, że zostało ono oparte na budzącej zastrzeżenia, z punktu widzenia art. 115 § 2 k.k., interpretacji okoliczności rzutujących na stopień społecznej szkodliwości czynu. Sąd odwoławczy ponownie rozpoznając niniejszą sprawę zupełnie jednak zignorował wynikające z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego

zalecenia co do konieczności, w przypadku uznania za słuszne stanowiska Sądu I instancji w zakresie zawinienia oskarżonego, szczegółowego rozważenia okoliczności przypisanego mu przestępstwa zniesławienia w aspekcie wskazań art. 115 § 2 k.k. Te wskazania Sądu Najwyższego winny były być punktem wyjścia dla prawidłowej oceny zachowania oskarżonego, a w szczególności ustalenia stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego mu w pkt 14 wyroku Sądu I instancji. Sąd odwoławczy nie wykonał jednak tego zalecenia Sądu Najwyższego.

Rację ma skarżący, gdy podnosi, że w ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego Ł. K. jako znikomego, uwzględniono okoliczności nie mieszczące się w art. 115 § 2 k.k. i nie mające znaczenia dla tej oceny, a co należy zauważyć, stanowiące o wyczerpaniu znamion czynu z art. 212 § 2 k.k. Nie ulega bowiem wątpliwości, na co wskazuje Sąd odwoławczy, że granice dopuszczalnej krytyki są szersze w odniesieniu do polityków, niż w odniesieniu do osób prywatnych. Jednakże to stwierdzenie ma jedynie znaczenia dla uznania, czy dane wypowiedzi pod adresem konkretnej osoby wyczerpują znamiona przestępstwa zniesławienia, czy też mogą stanowić jedynie dopuszczalną krytykę polityka. W sytuacji natomiast, gdy Sąd uznaje, że dane wypowiedzi przekraczają dopuszczalną krytykę i są zniesławiające daną osobę, a więc stanowią czyn z art. 212 k.k., to wówczas powyższe stwierdzenie Sądu odwoławczego nie może mieć wpływu na ocenę stopnia społecznej szkodliwości, na który wpływ może mieć jednak charakter zajmowanego stanowiska przez daną osobę, która mogła zostać narażona na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska.

Słusznie również wskazuje skarżący, że Sąd odwoławczy nie wziął pod uwagę okoliczności istotnych dla owej oceny, jakim jest przede wszystkim zamiar sprawcy, na który wyraźnie wskazywał Sąd I instancji podkreślając, że było to działanie w zamiarze bezpośrednim, a który Sąd II instancji całkowicie pominął.

Mimo, iż Sąd Najwyższy uprzednio wskazywał w uzasadnieniu swojego wyroku, że argumentacja Sądu II instancji dotycząca rodzaju środka masowego komunikowania, za pomocą którego doszło do zniesławienia, zakresu jego dostępności, jak i kręgu odbiorców jest dalece uproszczona, to Sąd Okręgowy obecnie rozpoznający sprawę, ponownie popełnił ten sam błąd. Przyjmując, że oskarżony prowadził prywatny blog, który z uwagi na tematykę miał ograniczony

krąg odbiorców i nie będąc traktowany poważnie przez czytelników, nie spowodował ujemnych konsekwencji dla pokrzywdzonej w zakresie jej działalności zawodowej i politycznej, nie wziął w ogóle pod uwagę wskazań Sądu Najwyższego jak również nie dokonał jakiejkolwiek analizy orzecznictwa czy też bogatego piśmiennictwa dotyczącego tego zagadnienia. Dlatego też konieczne jest obecnie ponowne przypomnienie, za Sądem Najwyższym uprzednio rozpoznającym sprawę, że Internet ma nieporównywalnie większy zasięg niż inne tradycyjne media, akty agresji słownej przy jego wykorzystaniu niejednokrotnie są groźniejsze od tradycyjnych pomówień, z tego powodu, iż materiały mogą być dostępne dla wielu osób, a nie jak twierdzi Sąd w zaskarżonym orzeczeniu, iż tylko były one w kręgu zainteresowań mieszkańców Gminy M., a nadto, szybko się rozszerzając, pozostają w sieci na długo. Należy również przypomnieć Sądowi Okręgowemu w P., iż przestępstwo z art. 212 k.k. ma charakter formalny z narażenia, a więc ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu poprzez brak ujemnych konsekwencji dla pokrzywdzonej, wykracza poza ocenę okoliczności wskazanych w art. 115 § 2 k.k.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd odwoławczy dokona oceny całościowej stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu, uwzględniającej całokształt okoliczności wymienionych w art. 115 § 2 k.k.

Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. ograniczył rozpoznanie kasacji tylko do tego właśnie uchybienia, bowiem jest to wystarczające do wydania merytorycznego orzeczenia, a rozpoznanie w takiej sytuacji pozostałych zarzutów jest przedwczesne.

Zgodnie z treścią art. 527 § 4 k.p.k. wobec uwzględnienia kasacji, nakazano zwrot oskarżycielce prywatnej wniesionej przez nią opłaty sądowej w kwocie 450 złotych.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

